

Adrian Enescu INVISIBLE MOVIES

(Daniela Caraman Fotea, 21 iulie 2014)

Aparent contradictoriu, titlul recentului compact disc (casa A&A Records), purtând semnătura celui care mărturisește că sufletul său pereche (dar, a... doua...) este MUZICA, are aparență de cheie, altfel spus, este un cod. Cum l-am descifrat? Cel puțin așa cred...

Una dintre jucăriile copilăriei mele era caleidoscopul; un fel de ochean din carton, care, o dată pus la ochi și rotit, oferea mirifice imagini, grație unor figuri pe care mărgelușe de sticlă intens colorate, le alcătuiau irepetabil. O succesiune de tablouri se ofereau privirii fascinată de nuanțe și alcătuiți geometrice inedite. Erau asemenea cadrelor ce formează pelicula unui film.

Un film invizibil ni se dezvăluie acum, datorat sunetului imaginat iconic de ADRIAN ENESCU, drept suport pentru discul său cu titlul nominalizat în titlul articolului. Față de jucăria evocată, sugestia este însă cu totul alta: din multitudinea partiturilor compozitorului scrise pentru varii și numeroase lung metraje, au fost alese secvențe din muzica anilor '70 – '80 („Șapte zile”, „Profetul, aurul și ardelenii”, „Concurs”, „Faleze de nisip”, „Mircea”, „Să mori rănit din dragoste de viață”, „Ringul”, „Bietul Ioanide” ș.a.), precum și din cele de după anii '90 („Hotel de lux”, „Pepi și Fifi”, „Die Letzte Station”, „Second-Hand”, „Femeia Visurilor”) și chiar din 2013 („Kyra Kiralina”). Ele alcătuiesc o imensă frescă-monolit și demonstrează harul cu care Adrian Enescu stăpânește sunetul, îi poate determina expresivitatea, capacitatea de a influența psihicul, afectul. Intenția îmi este clară: Adrian Enescu dorește a-și face vizibilă una dintre rarele înzestrări ale talentului (acordată celor puțini): sculptura în sunet; prin îngemănarea de timbruri (obținută și pe sintetizatorul transformat în instrument cu... suflet), frânturi de armonii cu aromă de jazz ori șlagăr, prin stilizarea vocii omenești (Loredana, Mircea Baniciu, altfel decât îi auzim de o viață), dar și a aparatului orchestral natural. Adrian Enescu semnează astfel o partitură complexă, extinsă, asemeni unei simfonii, alcătuită din muzica (de esență) a filmelor lui. Alt **act de creație**, având ca sens – dincolo de exercițiul tehnic (oricum neobișnuit, neașteptat, nebănuț), un discurs de mare sobrietate, chiar metafizic, ce cheamă la introspecție, la meditația asupra existenței. Secvențele se completează și definesc în desfășurare mersul timpului prin care **noi** trecem.

Nu mă surprinde nota de mare seriozitate, adâncimea filosofică pe care audiția o transmite și, evident, concluzia: pentru fiecare contează caleidoscopul faptelor – atât de diferite, dar cu finis comun, prin care s-a constituit, se construiește o viață. Așadar, de luat aminte la semnalul transmis de Adrian Enescu prin unicitatea măiestriei sale: de subordonare, de modelare a sunetului după voie, după cele trebuitoare transmise de duhul inspirației celeste, perceptibile prin acest film... invizibil...

Se completează **și** astfel imaginea pe care, de multă vreme, i-o asociez lui Adrian Enescu: A COMPOSER BEFORE HIS TIME...